

PROSA - JOVES 15-17 ANYS

1r premi prosa 15-17 anys - 80 euros

Pseudònim: YUMIKTA

Obra: (1184) GRÀCIES, PER TOT

Autora: JAVIERA IGNACIA CARRASCO LÓPEZ

Gràcies, per tot

Alguna vegada heu arribat a plorar de riure? O ... Heu dormit tant que fins i tot se us han quedat marcats els llençols a la cara? Pel que fa a mi, jo diria que sí, o no ... Sincerament, no puc recordar.

Soc la Samanta, tinc vint anys i visc amb els meus avis des que vaig tenir un accident de cotxe. Sí, veritablement va ser una cosa molt dràstica. En l'accident van morir els meus pares i, suposadament, el xofer. I bé ... Jo vaig sobreviure, tot i que vaig perdre la memòria per complet.

Sé que no és normal dir-ho, però l'accident ja està més que superat. Tot aquest temps m'he estat esforçant a poder recordar la meva vida, amb ajuda de la meva psicòloga i de tota la gent que m'estima. A poc a poc, he pogut anar-lo superant.

Diria que el que més difícil se'm va fer va ser recordar els meus pares i no tenir-los al meu costat, encara que també ho va ser recordar petits moments del passat. La meva ment els feia semblar taaan reals, com si els estigués vivint en el mateix instant i, de vegades, se'm feia molt difícil distingir-los de la realitat.

Aquests records vaig deixar de tenir-los fa temps, ja que no tenia res més per recordar ... O això creia. Fins que un dia, la meva ment va decidir que havia de recordar una cosa important.

Us ho explicaré:

Era un dilluns plujós al matí. La llum dels fanals es reflectia al terra mullat de la vorera, ja que encara era d'hora i el sol estava sortint. Se sentia com el vent movia suaument les fulles dels arbres, el soroll que feien els tolls contra les rodes dels cotxes, les poques petjades cansades de la gent que es dirigien a treballar ... Més d'alguna anava a pas ràpid, ja que segurament encara no

agafava la rutina de la setmana i arribava tard o perquè s'havia deixat el paraigua a casa i no es volia mullar, com jo.

Plof!

En escoltar aquest soroll vaig sentir com una electricitat freda travessava la meva barrera de calor.

Acabava de trepitjar un bassal traïdor ... I no, no portava posades les botes d'aigua. Portava les típiques vambes tan transpirables que si se't mullen tan sols una miqueta, se't mullen els mitjons, i dels mitjons passa als peus, aquells peus que creies que estarien calentons de per vida ... Repeteixo, creies.

Estava al mig de la vorera amb cara de babau, amb un peu ficat en un bassal gegant i envoltada de gent que em mirava. El millor d'això és que després de cinc minuts, totes les persones que m'estaven observant van tornar a la normalitat, cadascuna d'elles van continuar el seu camí com si no hagués passat res. En realitat, no va passar res, només era una desconeguda amb un peu submergit en un bassal. Cap d'ells em va oferir ajuda, tots seguien el seu camí amb les seves mateixes preocupacions de sempre.

Vaig treure el peu del toll el més ràpid que vaig poder i, quan vaig començar a donar les meves primeres passes, vaig veure a la llunyania un noi que m'observava parat entre la gent. Alt, d'ulls maragda, pèl-roig, blanquet ... Us prometo que l'havia vist abans, però no sabia exactament on.

Es va començar a apropar a mi mirant-me fixament, i quan va estar prou a prop, em va dir:

-Sam, estàs bé? No se't pot deixar ni un moment sola, eh! -va treure una mà de la butxaca i va deixar veure un mocador de tela- Sé que és petit, però almenys t'ajudarà a assecat-te una mica- em va somriure i me'l va oferir.

Aquest somriure l'havia vist abans, dic, tot en si em sona molt, crec que no és la primera vegada que visc això. Això deu ser un somni?

La meva cara havia de ser un pergamí, no us mentiré, estava totalment en xoc. Igual es notava que el noi no ho feia amb mala intenció, però ... Qui era ell?

-Disculpa, però ... Qui ets? – li ho vaig intentar dir el més suaument i educadament possible, encara que em sonés d'alguna cosa, seguia sense saber qui era.

-Ha ha ha! Sam, continues enfadada amb mi? No m'agrada quan fas com que no em coneixes ... -em va mirar amb una cara trista que va desaparèixer en segons- Bé, em dic Jackson i sóc un noi molt ximple que fa enfadar a la seva millor amiga per idioteses- ho va dir amb un petit somriure esperant la meua aprovació cap a la seva rara disculpa.

Si això era un record, havia de seguir-li el joc, i si no ho era ... Igual tenia el mòbil per trucar a la policia, així que ...

-Disculpes acceptades- li vaig respondre somrient-li.

- Ha ha ha! Vinga, anem-nos-en, que per l'hora que és tancaran totes les botigues i no podrem comprar-te un vestit per al ball.- durant diversos segons va mirar el seu rellotge – Oblidat 'en, ja han tancat ... Ei! Però això no vol dir que no ens puguem seguir divertint

Amb un sol moviment em va agafar de la mà i vam començar a córrer.

-A on anem?! - li vaig cridar mentre corriem.

-No ho sé, mentre vagi amb tu, sempre serà un bon camí! - va somriure de manera tendra i es va començar a riure, cosa que també em va fer gràcia. Mentre corriem, l'únic que podia escoltar, eren les nostres rialles a l'uníson.

Pot ser que ell hagi estat el meu xicot? Ah, no, m'acabava de dir que era la seva millor amiga. Però, si era així ... Perquè no ho havia tornat a veure? Se suposa que els millors amics estan en les bones i en les dolentes. No? Per què no va estar amb mi després de l'accident?... Tinc tantes preguntes al meu cap.

Vam parar de córrer i ens vam endinsar en un parc, ja que hi havia bancs i ens hi podíem asseure per descansar. Vam estar l'un al costat de l'altre en silenci durant diversos minuts, observant les precioses vistes del capvespre. Es notava que cap dels dos estava incòmode, només hi havia tranquil·litat, confiança. Vam començar a parlar de bajanades, be mirat, el temps passava ràpidament.

-Saps què, Sam? -va començar a parlar-me, sense apartar la mirada del paisatge.

No sé com podria viure sense tu. O sigui, vas ser tu la que em va ajudar a superar la mort dels meus pares, la que em fa riure en moments dolents, la qual m'ajuda a entendre totes les coses que no entenc, ... - va fer una petita pausa - I mira que són diverses coses les que no entenc! - es va començar riure per sota el nas, avergonyit.

-Bé ... -mentre jo observava cada moviment que ell feia, va seguir parlant-me - Vull dir-te que ets com una germana per a mi, i que estic orgullós que hakis decidit anar amb mi al ball d'aquesta nit en lloc d'anar amb l'idiota del teu ex-xicot. La veritat, què faries sense mi? Sóc el teu protector.- va somriure i em va agafar de la mà- Gràcies, per tot.

I aquí va ser quan va passar, la història bonica havia arribat a la seva fi. En escoltar les últimes frases la meua vista es va posar negra, i vaig poder recordar tot. Cada segon i cada minut que havia passat amb ell, fins i tot, vaig poder recordar el perquè no l'havia tornat a veure. Ell era la persona sense identificar en el nostre cotxe, ell era el suposat xofer. Ho sento, Marc.

Tot va començar per això. Sabeu aquest ball de què tant parlava? Era una festa que havíem preparat els de l'institut per acomiadar-nos, ja que cada un anava a agafar el seu propi camí, tot i que no esperàvem que el camí es desviés tant. Els meus pares, en Marc i jo anàvem de camí al ball, quan un camió va xocar contra nosaltres, un camió amb un maleït home borratxo dins.

No ens vam poder acomiadar com havíem de fer-ho, no ens vam poder dir el nostre últim t'estimo, no vam poder riure fins a plorar. Només va arribar la nostra fi, bé, la seva fi.

Quan vaig obrir els ulls, em van començar a caure les llàgrimes, no podia contenir-les. Després em vaig adonar que tot seguia igual, jo amb el peu al bassal i la gent mirant-me. Exactament com jo vaig dir, això, havia estat un record.